

[Socialministeren]

ter det for mig oplyste med den allerstørste alvor. Hvor det overhovedet er muligt, samarbejdes der med forældrene. I hvert enkelt tilfælde udfoldes der de største bestræbelser for at nå frem til den afgørelse, der er mest hensigtsmæssig af hensyn til barnets velfærd. Netop hensynet til barnets velfærd er det helt afgørende kriterium for, om hjælpeforanstaltninger bør gennemføres. Den grundige undersøgelse, der går forud for udvalgets afgørelse, er i sig selv en vigtig garanti for, at udvalget når frem til den bedste løsning i den enkelte sag.

Hertil kommer, at der i bistandsloven er indbygget en række retsgarantier. Beslutningen skal træffes i et møde i udvalget. Der kræves til vedtagelse et kvalificeret flertal, idet $\frac{2}{3}$ af samtlige medlemmer skal have stemt for beslutningen. Endvidere skal udvalget tiltrædes dels af den stedlige underretsdommer, der bl. a. skal vejlede om lovens forståelse og anvendelse med hensyn til vurderingen af de foreliggende oplysninger, dels af en pædagogisk-psykologisk konsulent, der på grundlag af de foreliggende oplysninger om barnets personlighed og familiemiljø skal vejlede om, hvilke hjælpeforanstaltninger der må anses for bedst egnede til at fremme barnets udvikling.

Som en sidste retsgaranti ud over de allerede nævnte er i loven hjemlet en adgang til en efterprøvelse af de sociale udvalgs afgørelser, først i den sociale ankestyrelse, derefter ved landsretten og med justitsministeriets tilladelse endog ved højesteret. I denne forbindelse bemærkes, at en omgørelse af det sociale udvalgs afgørelse ikke behøver at betyde, at udvalgets afgørelse har været forkert, men kan skyldes, at barnets eller forældrenes forhold har ændret sig, siden udvalget traf sin afgørelse.

En afvisning af dette lovforslag er også i overensstemmelse med den opfattelse, man er kommet frem til i en arbejdsgruppe af sagkyndige fra stat og kommuner, der blev nedsat i 1975 med den opgave at gennemgå reglerne på dette område. Arbejdsgruppen har endnu ikke afgivet sin redegørelse, men jeg er orienteret om, at den lægger vægt på, at en henlæggelse af disse afgørelser til særlige myndigheder ville betyde et brud på det sociale udvalgs samlede indsats over for den enkelte familie. Ligeledes, at en saglig, kontinuerlig behandling og bedømmelse af sagen er

sikret bedst ved, at det er det samme organ, det sociale udvalg, der arbejder med sagen fra det øjeblik, barnets og/eller familiens problemer opstår, og indtil det tidspunkt, da der er sket en afklaring af forholdene i hjemmet. Herved får man større mulighed for at nå frem til den helhedsbedømmelse, der er et af de bærende principper i bistandsloven.

Og så særligt med henblik på foreløbige beslutninger: her vil jeg ikke bestride, at anvendelsen af sådanne beslutninger kan være betænkelig, fordi der her ikke gælder de sædvanlige retsgarantier. Dog er der ved bistandslovens ikrafttræden skabt større retssikkerhed end efter den tidligere lovgivning, ved at foreløbige beslutninger kan indbringes for den sociale ankestyrelse inden for en frist på en uge. Det er imidlertid nødvendigt, hvilket også bekræftes af CDs eget lovfor-slag, at have denne mulighed, når der opstår en akut situation i hjemmet, hvor hensynet til barnets velfærd gør helt øjeblikkelige indgreb påkrævet. Spørgsmålet om anvendelsen af de foreløbige beslutninger indgår som et vigtigt led i arbejdsgruppens overvejelser, idet der synes at være et behov for præcisering af reglerne på dette område.

Da der således allerede arbejdes med spørgsmålet om forbedrede retsgarantier i netop disse fjernessager, og da det drejer sig om sager, der allerede efter de gældende regler i sidste instans kan indbringes for domstolene, skal jeg afvise forslaget og henvise til det udvalgsarbejde, der for tiden søges fremskyndet specielt på dette område.

Inge Fischer Møller (S):

Jeg har endnu i min erindring de venlige henstillinger, som formanden kom med før om, at vi i det omfang det var muligt skulle fatte os i korthed, og det skal jeg også gøre denne gang.

Jeg er stort set enig i det, arbejdsministeren har sagt. Da det igen blev fremhævet, at der er nedsat en arbejdsgruppe, vil jeg spørge, om det ikke er muligt, at arbejdsgruppen også får til opgave at se på, om de skrivelser, de lokale myndigheder sender ud til borgerne, bliver formuleret på en sådan måde, at borgerne er klar over, hvilket møde de skal deltage i.

Det næste er, om man ikke på en eller anden måde også kan understrege, at man alle-